

«Τα πράσινα ακρογιάλια»

Σκηνοθεσία: Ανδρέας Μαραγκός. Σκηνικά - κοστούμια: Αφροδίτη Κουτσουδάκη. Μουσική: Βάσος Αργυρίδης. Παίζουν: Σπύρος Σταυρινίδης, Ελενα Κυριάκου, Χριστίνα Παυλίδου, Μαρίνα Μαλένη, Στέλιος Καυκαρίδης, Λένια Σορόκου, Γιώργος Μουαϊμης, Νεόφυτος Νεοφύτου, Δημήτρης Ξύστρας.

Η θεματολογία δεν μπορεί (ας αφήσουμε το «δεν πρέπει») να προσφέρει άλλοθι στο συγγραφέα. Δεν υπάρχουν θέματα που να λειτουργούν από μόνα τους. Πολύ περισσότερο όταν πρόκειται για έργο δραματουργικό, στο οποίο παράλληλα με το επιβλητικό υπογράμμιση του θέματος, υπάρχει και η επίμονη τάση προς την ψυχανάλυση, όπως «Στα πράσινα ακρογιάλια» της Μαρίας Αβρααμίδου. Απ' εδώ πηγάζει η διπλή φύση των χαρακτήρων του έργου, οι οποίοι από τη μια είναι γεννήματα της θεματολογίας και τυπικοί φορείς των πτυχών της κυπριακής τραγωδίας του 1974 και από την άλλη φορτώνονται με διάφορα ψυχολογικά συμπλέγματα.

Η μοίρα των ηρώων του έργου, ορίζεται τόσο απόλυτα από την προσφυγιά, από το χωρισμό τους από την ιδιαίτερή τους πατρίδα, την Κερύνεια, που η ατομική τους ελευθερία στην επιλογή πορείας σχεδόν εκμηδενίζεται. Έτσι η προσπάθεια μερικών απ' αυτούς να χτίσουν τη ζωή τους πέρα από τη σκιά της συμβολικής μουριάς

ερμηνεύεται σαν φυγή, σαν δραπετεύση από τη μοίρα, ενώ οι άλλοι σηκώνουν το βάρος του τραγικού στίγματος. Η συγγραφέας θέλει να δώσει στα πρόσωπα του έργου της μια μνημειακή φοβίες για την κληρονομικότητα ψυχικής ασθένειας μέσα στην οικογένεια,

αδικαιολόγητη συναισθηματική ανισορροπία, τρέλλα). Ίσως αυτή η ψυχολογική «συσκότιση» θα μπορούσε πιο εύκολα να δικαιωθεί σ' ένα πεζογράφημα, όπου ο συγγραφέας δημιουργεί δικό του κόσμο και το γεμίζει με δικά του πλάσματα, αλλά στη θεατρική σκηνή, όπου τα πρόσωπα παρουσιάζονται σαν συνάνθρωποι μας στο χώρο, στο χρόνο, στη γλώσσα, στις περιστάσεις της ζωής, αποδεικνύεται ακόμα ένα δραματουργικό άλλοθι.

Η σημερινή κυπριακή κοινωνία είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό παράγωγο των γεγονότων του 1974. Τα γεγονότα αυτά βρίσκονται στα θεμέλια όχι μόνο του κοινωνικο-πολιτικού μας βίου αλλά και της ψυχολογίας του ατόμου και του συνόλου. Η έμμεσα πια επίδραση των γεγονότων του 1974 στη σημερινή μας ζωή, περιμένει ακόμα τη δραματουργική και σκηνική της διερεύνηση. Όμως είναι ένα να αντιμετωπίζεις το πρόβλημα στη ζωή και άλλο να κρυφτείς πίσω από το πρόβλημα από τη ζωή.

«Τα πράσινα ακρογιάλια» θυμίζουν το «Σκληρό Αγγελο», όμως το παλαιότερο έργο της Μαρίας Αβρααμίδου ήταν πιο στέρεα τοποθετημένο στο χρονολογικό περιβάλλον, οι ήρωές του ήταν πιο δικαιολογημένοι στις πράξεις και στα συναισθήματά τους και γι' αυτό πιο ολοκληρωμένοι και αληθινοί. Δεν προσθέτει στην ολοκλήρωση των ηρώων «Των πράσινων ακρογιαλιών» ούτε η παράσταση του ΘΟΚ. «Αβολοί», αυτός ο χαρακτηρισμός μου ερχόταν στο νου και σε σχέση με τα πρόσωπα και σε σχέση με τους ηθοποιούς που τα υποδύονταν. Αβολοί και ανήσυχoi περνούσαν την ώρα τους στην αυλή του σκηνογραφικά απροσδιόριστου σπιτιού με τις ανεξήγητες τοιχογραφίες, που αν ήταν συμβολικές, δεν σχετιζόνταν με το γενικό συμβολισμό του έργου. Ο σκηνοθέτης Ανδρέας Μαραγκός δεν απάλυνε τις αντιφάσεις των χαρακτήρων, που προέρχονται από τη διττή συγγραφικήμανιέρα, μνημειακή και ψυχαναλυτική. Έτσι μια τους άφηνε να βυθίζονται στο υποσυνείδητό τους, μια να αποστασιοποιούνται από την υπόθεση σαν κορυφαίοι του χορού.